

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie S. K. (K.)

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 3 czerwca 2020 r.

kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 22 lutego 2019 r., sygn. akt XXIII Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 13 września 2018 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego S. K. od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. C. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem sporządzenia i wniesienia kasacji przez obrońcę z urzędu na rzecz skazanego S. K.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 lutego 2019 r., sygn. akt XXII Ka (...), Sąd Okręgowy w K. utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 13 września 2018 r., sygn. akt II K (...), którym to wyrokiem oskarżony S. K. uznany został za winnego

popęłnienia czynów określonych: w art. 207 § 1 k.k. (pkt 1 wyroku), w art. 197 § 1 k.k. (pkt 2 wyroku) i w art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazany na karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 2 lat ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego. Zarzucił w niej rażące naruszenie prawa procesowego, to jest „art. 8 § 1 k.p.k., zgodnie z którym sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. Niniejsze naruszenie prawa procesowego przez Sąd Okręgowy w K. XXIII Wydział Karny miało istotny wpływ na treść ostatecznego wyroku i orzeczonych kar ograniczenia i pozbawienia wolności, albowiem przyjmując za prawidłowe ustalenia Sądu Rejonowego w T. z dnia 13 września 2018 r., sygn. akt II K (...), który a priori uznał za prawdziwe ustalenia poczynione w postępowaniu rozwodowym skazanego z jego małżonką, W. K. i przyjął na poczet toczącego się postępowania karnego ustalenia w zakresie winy za rozkład pożycia małżeńskiego przez skazanego, sam przyjął ustalenia te za prawdziwe i przyjął na poczet toczącego się postępowania apelacyjnego, w związku z czym także Sąd Okręgowy w K. XXIII Wydział Karny dopuścił się naruszenia art. 8 § 1 k.p.k., wobec czego naruszenie to istotnie wpłynęło na ustalenie znamion czynu zabronionego skazanego”. W oparciu o ten zarzut autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w T. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodzić należy się z oskarżycielem publicznym, który w pisemnym stanowisku wniósł o oddalenie kasacji obrońcy jako oczywiście bezzasadnej. Umożliwiło to wydanie postanowienia na posiedzeniu bez udziału stron w oparciu o przepis art. 535 § 3 k.p.k.

Słusznie prokurator zauważa, że w niniejszej sprawie nie może być mowy o naruszeniu przez Sąd instancji *ad quem* określonej w art. 8 § 1 k.p.k. zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego. Oczywiste jest bowiem, że czym innym jest opieranie się przez sąd rozstrzygający o odpowiedzialności karnej określonej osoby na ustaleniach poczynionych przez inny sąd lub organ, a czym innym wykorzystywanie materiału dowodowego zgromadzonego w innym postępowaniu dla poczynienia własnych, samodzielnych ustaleń faktycznych w postępowaniu karnym. Analiza pisemnych motywów wyroku Sądu odwoławczego nie pozostawia wątpliwości, że trafne jest zauważenie oskarżyciela publicznego o wystąpieniu w niniejszej sprawie tego drugiego wypadku. Przekonuje o tym stosowny fragment uzasadnienia tego Sądu zawarty na s. 9, w którym wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 października 2017 r., sygn. akt XVII C (...), powołany został wyłącznie jako potwierdzenie oceny dowodów zgromadzonych w toku postępowania karnego, z których wynika nie tylko okoliczność przyznania przez skazanego faktu rozwiązania małżeństwa z jego winy, lecz także potwierdzenie w materiale dowodowym sprawy cywilnej tych okoliczności, który znalazły swoje odzwierciedlenie w prawidłowo ocenionych przez Sąd pierwszej instancji dowodach zgromadzonych w toku procesu prowadzonego przez Sąd Rejonowy w T., a zakończonego poddanym kontroli instancyjnej wyrokiem z dnia 13 września 2018 r., sygn. akt II K (...).

Co więcej, znacząca część argumentacji prezentowanej w uzasadnieniu kasacji odnosi się do rozstrzygnięcia wydanego w instancji *a quo*, a przecież, co w sposób bezsporny wynika z treści zwykłego środka odwoławczego, zarzut taki pod adresem orzeczenia sądu *meriti* nie został sformułowany. Trudno więc obecnie stawiać zarzut Sądowi odwoławczemu i twierdzić, że wydał swój wyrok w ślad za dotkniętym taką obrazą – art. 8 § 1 k.p.k. – wyrokiem Sądu Rejonowego w T., skoro wcześniej w apelacji ówczesny obrońca na takie uchybienie nie wskazywał, a obecny obrońca nie próbuje nawet wykazać konieczności działania w tym zakresie przez Sąd drugiej instancji poza granicami podniesionych w zwykłym środku zaskarżenia zarzutów z ewentualnym naruszeniem art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k.

Nie znajdując w tym stanie rzeczy jakichkolwiek podstaw do podzielenia sformułowanego w kasacji zarzutu naruszenia prawa procesowego, a także nie stwierdzając okoliczności obligujących do orzekania w zakresie szerszym (art. 536 k.p.k.), postanowiono jak na wstępie.

Zwalniając skazanego od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego (art. 624 § 1 k.p.k.) kierowano informacjami o jego stanie majątkowych, które na etapie postępowania okołokasacyjnego skutkowały przyznaniem mu pomocy prawnej z urzędu oraz zwolnieniem od opłaty od kasacji.

Natomiast rozstrzygnięcie o kosztach obrony z urzędu znajduje swoje uzasadnienie w treści przepisów § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 18).